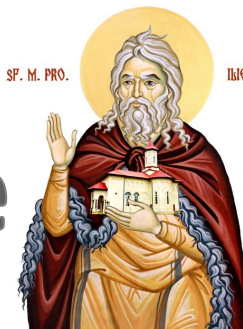

Speranța

Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove)

Apostolul citit ne îndeamnă să ne întărim în Domnul și în puterea tăriei Lui, adică să punem din partea noastră credință și curaj, bizuindu-ne însă pe puterea, pe tăria lui Dumnezeu, singura capabilă să ne sprijine în călătoria vieții și în lupta cu vrăjmașii noștri.

Să ne aducem aminte de Psaltire, cum ne încurajează să-L considerăm mereu pe Dumnezeu tăria noastră, și nu mintea ori puterea brațelor. Să ne întărim pe baza iubirii noastre reciproce, căci spune Psalmistul: "Iubi-te-voi, Doamne, vârtutea mea; Domnul este întărirea mea, și scăparea mea, și izbăvitorul meu".

Avem nevoie de armele lui Dumnezeu pentru că nu luptăm cu oamenii, ci cu demonii. O persoană poate fi pătimașă, să nu o mai recunoști, deci se găsește sub puterea celui rău, și atunci e o mândrie și o prostie să ne bazăm pe psihologia și pe puterile omenești. Aceste arme sunt niște virtuți, adică niște obiceiuri pe care noi ni le însușim, le

lucrăm, ne pricepem din ce în ce mai bine, dar în spatele lor se găsește mult har, acea tărie a lui Dumnezeu care ne ajută în lupta de fiecare zi.

Adevărul constituie prima virtute, care funcționează ca o centură, o curea care ne strânge, ține la un loc hainele, iar odinioară se atârnavă de ea arme și unelte. Dacă valorile se negociază, dacă fiecare le definește și le înțelege cum îi convine, abordăm realitatea defectuos, și ne costă înfrângerea în lupta ce ne stă înaintea.

Ortodoxia s-a străduit 2000 de ani să păstreze adevărul nealterat, viu și lucrător, verificat generație după generație de sfinți, care l-au explicat din ce în ce mai bine, deși rădăcina lui se află mai presus de cuvânt, la Dumnezeu Cuvântul, Fiul Tatălui. Mai sunt și din cei care vor să fie puși pe picioare de medic, să li se servească o soluție funcțională, la îndemână, și de mâna a doua. Mai sunt și din cei care se supără pe medic, pe preot, pe profesor, pentru că îi pune în fața adevărului, realității, iar respectivul ar vrea să zacă pe mai departe în nesimțirea, în părerile, în fudulia, în lenea lui.

În Biserică, adevărul nici nu se ascunde, nici nu se trânteste în față, nici nu se plătește la kilogram; se spune cu dragoste, cu tact, treptat, în foileton dacă trebuie, dar se servește omului, care trebuie să se aștepte să fie înțeles,

ajutat, dar nu amăgit, vrăjit, amețit, calmat și anesteziat în loc să primească tratament eficient. De adevăr se țin toate: și arme, și unelte, el leagă celelalte haine și piese de armură.

Dreptatea, adică săvârșirea voinței lui Dumnezeu cu înțelepciune, harnic și neabătut, funcționează ca o platoșă, un pieptar care protejează partea cea mai prețioasă a omului, unde se găsesc organele vitale. În platoșă se opresc loviturile cele mai dure, mai periculoase. La fel cum organismul se apără mai bine dacă ducem o viață activă, la fel și sufletul, ba chiar și trupul, nu se molipsesc de păcate dacă facem mereu binele, din toate puterile, pentru că în acest bine se găsește harul lui Dumnezeu, care contracarează puterea vrăjmașului.

Încălțăminte duhovnicească ne arată că suntem gata de plecare, de călătorie, de pășire pe drumul arătat de Evanghelia păcii, adică a împăcării și unirii lui Dumnezeu cu omul. Prin adevăr și dreptate, adică înțelepciune și bine, omul ajunge ca un arc gata să se întindă, un resort pregătit să ajute cu forța sa mecanismul Bisericii. Iată deci cât de nefirești se arată creștinii letargici, nelucrători, învârtoșați la inimă, care cu greu pot fi convinși să depună efort într-o direcție duhovnicească, ba chiar opun rezistență, se strâng în direcția opusă, dacă cineva, ceva sau o situație de viață îi trage în direcția cea bună.

Credința funcționează ca o pavăză, un scut, în care se opresc cele mai violente lovituri înainte să ajungă la corp. Când ridică scutul, mai puțin efort face soldatul, cât își dovedește lucrătura și rezistența pavăza. După ce parează lovitura, oprește săgeata, scutul protejează înaintarea luptătorului, împingând violent pe adversar înapoi, în retragere. Credința este har și dar: omul pune acceptarea liberă a învățăturii de credință și a relației cu Învățătorul dumnezeiesc, iar harul crește încredințarea, îi dă siguranță prin verificarea ei pe realitățile trăite, care constituie avansul vieții viitoare. La adăpostul credinței, omul respinge gândurile, senzațiile care îi atacă făptura, împingând înainte, pas cu pas, pe atacator.

În spatele scutului, creștinul dobândește experiență, vede cum luptă adeversarul, cât de neputincios este, învață să pareze ispitele, încercările. Atunci când nu reușește, îl salvează platoșa faptelor bune, care nu cedează ușor la ispita săvârșirii celor rele, cingătoarea adevărului, care nu lasă ostașul dezbrăcat și dezarmat să piară, și picioarele gata de a găsi calea cea bună, învățate să pășească pe ea cu platoșa dreptății.

Mântuirea, adică lucrarea harului mântuirii adusă de Domnul Hristos și primită la Botez, se comportă ca un coif, în care se opresc cele mai cumplite lovituri, asupra capului, adică harul mântuirii nu ne părăsește niciodată decât dacă îl

dăm noi jos, prin gânduri, imaginații, păreri, năluciri și îndulciri pătimăse. Harul nu poate fi învins de puterea vrăjmașului decât dacă noi îi dăm putere prin alegerea liberă a păcatului, care apoi devine viciu.

De centura adevărului atârnă sabia Duhului, cuvântul lui Dumnezeu. Minte se stăpânește și se dirijează pe sine, simțirea și trupul. Învățătura dumnezeiască, odată primită și înțeleasă prin lucrarea binelui, fără de care nimeni nu pricepe de fapt voia lui Dumnezeu și degeaba este înarmat până în dinți, devine armă de atac, prin care se alungă vrăjmașul: rugăciunea, înțelepciunea duhovnicească, experiența sufletească, cugetarea la Dumnezeu, la fapte bune, convorbirile ziditoare, citirea de cărți creștinești, toate alcătuiesc scrima sfântă, plină de har, care pune pe fugă armatele vrăjmașilor.

Să nu uităm că nu suntem singuri în această luptă, ci membri ai Bisericii, înconjurați de îngeri și sfinți, plini de harul Preasfintei Treimi. În spatele scutului credinței observăm cât de numeroasă și de disciplinată este familia fiilor lui Dumnezeu, casnicii Lui și cetățeni ai împărăției Sale.

Sf. Evanghelie ne așează înaintea o femeie care suferea de un duh de neputință, o legase cel viclean cu o suferință groaznică, nu se putea ridica nicidecum de 18 ani.

Observăm că boala se poate datora celui viclean, care

în circumstanțe de Dumnezeu știute, primește permisiunea de a-și exercita răutatea asupra oamenilor. Nu totul are cauze anatomo-fiziologice, există și legătura celui viclean, împotriva căreia au putere preoții Bisericii. Aceștia la rândul-le caută să nu fie sub patimi și ispite, ca acesta să nu le râdă în nas pentru ipocrizie.

Noi ne întrerupem de tot activitatea dacă avem dureri de spate și luăm pastile, facem injecții, fizio și kinetoterapie, pe când femeia, după 18 ani, își cunoștea boala, și-o purta, și cât putea să se miște o făcea. Nu lipsea de la sinagogă în zi de sâmbătă, nu lăsa neputința să o handicapeze și duhovnicește, iar după vindecare slăvea pe Dumnezeu, Îl lăuda. Câți nu am cunoscut care nici "mulțumesc" nu știu să zică, scot un fel de mârâit când le faci un bine, dar își găsesc cuvintele când au ceva rău de zis!

Evanghelia ne mai învață să nu hulim binele aproapelui, să nu ne umplem fățarnic de mânie sfântă, să nu judecăm, să nu ne dăm cu părerea atunci când ne aflăm de fapt în fața unui lucru care pe noi ne depășește. Foarte adevărat că binele nu este bine dacă nu se face bine, cu mult echilibru și măsură, dar să acuzi pe cineva după standardele minții și inimii tale înguste, îți sporește păcatele și osânda. Să ne legăm mai puțin de cum se face un lucru, cât de motivele și scopul săvârșitorului, abia apoi să verificăm dacă metoda prefăce binele în rău. În plus, dacă

vedem că ne încearcă mânia, pentru noi a venit clipa tăcerii și luptei cu propriile păcate, nu a vorbirii și judecării altuia.

Duminică, 9 decembrie, prăznuim zămislirea Sf. Fecioare Maria, cu 9 luni înainte de nașterea ei, la 8 septembrie.

Miercuri, 12 decembrie, pomenim pe Sf. Ierarh Spiridon, cel smerit și lucrător, mare făcător de minuni și apărător al dreptei credințe.

Joi, 13 decembrie, ne amintim de chipul sfânt al Mitropolitului Moldovei, Dosoftei, care a pus pe versurile tinerei limbi române cuvintele Psaltirii. Să nu uităm nici de **Sf. Muceniță Lucia,** căreia multe credincioase îi poartă numele.

S-au strâns 6768 lei pentru candelabru.

Psaltirea în versuri, PSALMUL 50: Fie-ț milă, Doamne, de mă iartă, Cu milostivirea cea bogată, Și pentru a ta ieftinătate Să mă curățăști de răutate. Și mai cu de-adins de rău mă spală Și mă limpezește de greșală. Că eu îmi știu a mea fărălege Și răul meu nainte-mi ce merge. Ție ți-am greșitu-ț, Doamne svinte, De-am făcut răutăț denainte. Cuvintele tale te-ndireaptă La giudeț să-nvinci, când vei da plată. Iacă-s zămislit în strâmbătate, Aplecat de maică-meă n păcate. Ce tu, Doamne, iubești dreptatea. De-ț arăț pre mine bunătatea, Și cu taine ce nu să pot spune. Mi-ai arătat

a ta-nțălepciune. Cu izopul tu mă ocropește Și mă scaldă de mă curățeste. Să hui spălat și alb ca omeții, Să mă bucur și eu cu direții De vești bune și preacuvioase, Și să-mi bucuri mișelele oase. Doamne, nu-ț întoarce svânta față De greșele ce-am făcut, cu greață, Și de câte-am lucrat fără lege, Cu milostivirea ta le șterge. Inemă curată tu-m zidește Și duh drept în zgău îmi noiește. Nu mă urni din svânta ta față. Și duhul tău cel svânt ce mă-nvață Să nu-l depărtez de cătră mine, Ce să-m dai bucurie cu bine, Cu svânta ta, Doamne, mântuință. Și să-m dai și duh de biruință, Ca să-nvăț pre cei fără de lege Cătră căile tale s-alerge, Să să-ntoarcă de pre răutate Cătră a ta svântă bunătate. Și mă scoate, Doamne, de la sânge, Cu mântuința ta de mă strânge. Și cu adevara ta -mpreună Limba mea să-ș facă voaie bună. Și buzele mele, Doamne svinte, Să-m deșchiz, și rostul să te cânte, Să dea veste fără de săială În tot locul de svânta ta fală. Că de-ai pofti jărtvă, ți-aș aduce, Ce jărtvele de ars nu-ț par dulce. Lui Dumnezeu jărtva ceea place Cu sufletul înfrânt ce s-a face. Inema cea zbrobită și frântă La Dumnezeu nu va fi de smântă. Și cu a ta, Doamne, bună vrere Sionului să-i faci mângâiere, S-aibă de toate părțile pace, Până zidiuri nalte să vor face Pregiur Ierusalim cetate, Să scripască dar și bunătate. Atunci jărtve drepte ți-vom face, Colaci și prinoase, cumu-ț place, Vin și pâine, unt și cu grâu dulce, Și vițai pre oltari ți-vom aduce.